

РЕШЕНИЕ

№ 166

гр. Варна, 28.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ВАРНА, II СЪСТАВ, в публично заседание на четвърти ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Румяна Панталеева

Членове: Росица Ант. Тончева
Десислава Ст. Сапунджиева

при участието на секретаря Соня Н. Дичева
в присъствието на прокурора Г. В. Й.
като разгледа докладваното от Румяна Панталеева Наказателно дело за възобновяване № 20223000600287 по описа за 2022 година

Производството пред апелативния съд е по реда на чл.420, ал.2, вр.вр.чл.422, ал.1, т.5 от НПК, и е образувано по искане на осъдения К. Е. Е. за възобновяване на НОХД № 68/2022 г. по описа на Районен съд Кубрат, с присъдата по което е осъден на четири години лишаване от свобода по чл.196, ал.1, т.2 от НК.

В искането се изтъкват доводи за това, че наложеното наказание е несправедливо завишено при факта на ниската стойност на откраднатата вещ, въз основа на което се моли за неговото намаляване по размер. В съдебно заседание осъденият се представлява от служебно назначен защитник, който моли за съкратено съдебно следствие. Прокурорът от въззивната прокуратура намира искането за неоснователно, тъй като наказанието в районния съд е било отмерено правилно, поради което счита, че не е налице основание за възобновяване на наказателното производство.

Настоящият състав на Апелативен съд Варна, след като обсъди доводите на страните и извърши проверка на материалите по делото, намери следното:

С присъда № 4/10.03.2022 г., постановена по НОХД № 68/22 г., след

произтекла процедура по общия ред, състав на Районен съд Кубрат е осъдил искателя Е. по чл.196, ал.1, т.2, вр.чл.195, ал.1, т.3, вр.чл.54 от НК на лишаване от свобода за срок от четири години, за това, че на 21-22.02.2022 г. в с.Юпер, област Разград, в условията на опасен рецидив по чл.29, ал.1, б.„а“ и „б“ от НК, чрез разрушаване на прегради, здраво направени за защита на имот – хранителен магазин, е откраднал електронна везна на стойност 340 лева. Делото не е било проверено по въззивен ред, след както служебният защитник не е изготвил жалба срещу присъдата, а осъденият е изпратил саморъчна такава след срока /постъпила в ОС Разград на 12.05.2022 г./, и възстановяването на последния е било отказано с определение от 28.07.2022 г. Междувременно на 05.07.2022 г. в Апелативен съд Варна, като изричен и единствен адресат, е постъпил нов саморъчен документ, наименован от осъдения „въззивна жалба“, с който иска делото да бъде върнато за ново разглеждане, за да си признае, че той наистина е извършил кражбата, но не заслужава такова наказание. Въз основа на този документ в последствие е било образувано и настоящото производство.

С оглед датата на влизане на присъдата в сила и качеството на Е. като осъдено лице, жалбата му, депозирана на 05.07.2022 г. в Апелативен съд Варна, е счетена при образуването като процесуално допустимо искане за възобновяване. Въз основа на него обаче не може да се постигне визирания резултат – връщане на делото за повторно разглеждане с признание на фактите и провеждане на съкратено съдебно следствие, тъй като подобно процесуално развитие е недопустимо. Същевременно, доколкото в основата на това искане е желанието на осъдения да получи по-леко наказание, и предвид нарочния му израз в жалбата, че не заслужава наказание лишаване от свобода за срок от четири години, е допустима ревизия в частта на индивидуализацията на санкцията, т.е. отговор по искането на плоскостта на дължимото справедливо наказание.

В частта на мотивите към първоинстанционната присъда, обосноваваща решението по чл.301, ал.1, т.3 от НПК, е било посочено единствено, че като смекчаващо отговорността обстоятелство се цени съдействието на осъдения за разкриване на обективната истина, а като отегчаващо – престъпна упоритост, без да става ясно какъв смисъл е вложил съдът в този израз.

Престъпната упоритост, съобразно разбирането на съдебната практика,

е характеристика на конкретното деяние, а в случая настоящото не разкрива такива белези – в резултат на импулсивно решение, осъденият е отишъл до магазина, счупил е стъклото, влязъл е вътре, и е взел само електронната взна, при това смятайки, че е каса, евентуално съдържаща пари, веднага си е тръгнал, извън обекта е счупил уреда, при което е разбрал грешката си, и го е захвърлил. Това поведение не разкрива престъпна упоритост.

Отегчаващото отговорността обстоятелство в случая е предходната съдимост на К. Е., който е осъждан многократно, основно за престъпления срещу собствеността. На това единствено отегчаващо отговорността обстоятелство се противопоставя, наред с отбелязаното в мотивите на районния съд съдействие за разкриване на престъплението, и ниската стойност на предмета на кражбата. Всяко от двете смекчаващи отговорността обстоятелства е със сериозна тежест, тъй като престъплението е разкрито след като осъденият, потърсен от органите на разследването без някакво конкретно и пряко насочване към него, веднага си е признал и добросъвестно ги е отвел на мястото, където е изхвърлил взната, а нейната парична равностойност, отнесена към минималната работна заплата, се е явявала приблизително наполовина.

При така отчетените обстоятелства, от значение за индивидуализацията, за да бъде изпълнено изискването по чл.35, ал.3 от НК – наказанието да е съответно на престъплението, предвид и високия специален минимум в санкционната норма, който е три години, настоящият състав на въззивния съд счита, че наложеното наказание лишаване от свобода следва да бъде сведено до този минимален размер, защото всяко по-голямо наказание би обусловило прекомерност на репресията в конкретния случай, а това би попречило за постигане на целения поправителен ефект. Постигането на още по-ниско по размер наказание е възможно единствено в хипотезата на чл.55 от НК, но изискваните от законодателя условия за прилагане на тази норма не са налице, тъй като не се констатира нито многобройни, нито изключителни по своя характер смекчаващи отговорността обстоятелства.

С оглед съществуващите и обсъдени в тази инстанция смекчаващи и отегчаващи отговорността обстоятелства, в т.ч. характеристиките на конкретното престъпно деяние, определеното наказание лишаване от свобода над минималния размер на законовата санкция се явява несправедливо

завишено, и искането на осъдения К. Е., като относимо към нарушенията по чл.348, ал.1, т.3 от НПК, се явява основателно, поради което и по реда на чл.424, ал.1 и чл.425, ал.1, т.4 от НПК настоящият състав на Апелативен съд Варна

РЕШИ:

ВЪЗОБНОВЯВА производството по НОХД № 68/2022 г. на Районен съд Кубрат и **ИЗМЕНЯ** присъда № 4/10.03.2022 г. в частта на наказанието лишаване от свобода на К. Е. Е., което **НАМАЛЯВА** на **ТРИ ГОДИНИ**.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____